

ARTS ESCÈNIQUES | GUARDÓ

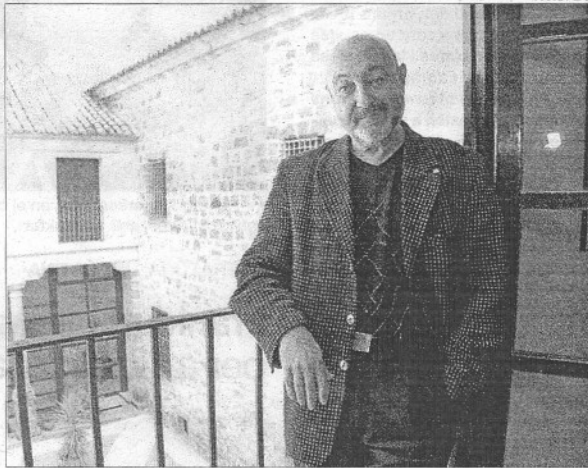
Miralles guanya a títol pòstum el Nacional de Literatura Dramàtica

L'obra premiada, 'Metempsicosis', es va publicar després de la seva mort

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER
BARCELONA

Alberto Miralles Grancho (Elx, 1940) va guanyar ahir el Premio Nacional de Literatura Dramàtica, a títol pòstum, per la seva obra *Metempsicosis*. El text, concebut com una aposta pel teatre alternatiu, es va publicar a Madrid poc després de la seva mort, que es va produir el 2 de març del 2004 a causa d'un càncer de pulmó. Miralles, que llavors tenia 63 anys, va deixar més de 40 obres escrites i diverses polèmiques estrenes. «Hauria sigut molt feliç» amb aquest premi, va confessar a Efe Carmen Yerro, la seva viuda: «Suposa el colofó d'una vida entregada al teatre». El guardó, dotat amb 15.000 euros, està convocat pel Ministeri de Cultura

Alberto Miralles va ser un dramaturg que va treballar a contracorrent i va apostar per un teatre crític i del nostre temps. En un manifest firmat l'any 2000 afirmava: «Parlar de quantitat és de dretes i parlar de qualitat, d'esquerres». Solia dir que la seva generació va ser la més premiada i la menys representada. Al seu haver hi figuren diversos guar-

▶▶ Alberto Miralles, en una imatge del 2002, a Baeza.

dons, com el Premio Nacional Universitario, el de Teatre Breu de Valladolid, el premi Guipúscoa, el premi Sitges de teatre, el premi SGAE de teatre i el Serafín y Joaquín Álvarez Quintero de la Real Academia de Sevilla. Amb tot just 20 anys es va tras-

lladar a Barcelona, on es va llicenciar en Filologia Romànica i en Art Dramàtic i Direcció Escènica per l'Institut del Teatre.

A Barcelona va crear el Grup Càtaro, en què es van formar actrius com Jeannine Mestre i Mercè Sam-

pietro. La companyia va destacar per la seva participació amb Adolfo Marsillach en el polèmic i provocador muntatge de *Marat-Sade*. Al morir Franco, el director i autor alacantí va fixar la residència a Madrid.

Personatge vital i ple d'ironia, va ser sens dubte un pioner en les avantguardes teatrals dels anys 60 i 70 i un fi assagista, com es pot apreciar en les seves obres *Nuevos rumbos del teatro* i *Nuevo teatro español, una alternativa social*. Tal com va recordar ahir la seva viuda, Miralles sempre va considerar que el teatre servia per denunciar les injustícies socials.

ÚLTIMA ESTRENA A BCN

La seva última estrena a Barcelona va ser el desembre del 2000, a la Sala Muntaner. Ricard Salvat va dirigir la seva obra *Okupes al Museu del Prado*, traduïda al català per Maria Josep Ragué i interpretada, entre altres, per Xavier Albertí, Mercè Anglés i Mingo Ráfols. La primera obra d'Alberto Miralles que va pujar a un escenari va ser *Aquella risa*, el 1962, al Centre Parroquial de Sarrià de Barcelona, i l'última, *Juegos prohibidos*, l'octubre del 2001, a l'Escola d'Art Dramàtic de Múrcia.

TEATRE | GUARDONS

'Mar i cel' obté el premi Teatre BCN al millor espectacle de l'any

Sergi Belbel, distingit com a millor director per 'El mètode Grönholm'

EL PERIÓDICO
BARCELONA

El muntatge *Mar i cel*, produït per Dagoll Dagom i el Teatre Nacional de Catalunya (INC) i dirigit per Joan Lluís Bozzo, va aconseguir el premi al millor espectacle de la temporada passada a la gala de la cinquena edició dels Premis de Teatre BCN celebrada ahir a la nit a la sala La Paloma. Sergi Belbel va obtenir el guardó al millor director per *El mètode Grönholm*, de Jordi Galceran. Jordi Boixaderas va aconseguir el premi al millor actor pel seu treball en aquesta última peça, i Emma Vilarasau el de millor actriu per

Les tres germanes, de Txékhov, produïda pel TNC i dirigida per Ariel García Valdés.

El guardó a la millor obra alternativa va ser per a *L'Evangeli segons Carles Flavià*, escrita per Flavià i Manel Fuentes i produïda per Risateràpia. El premi al millor espectacle de dansa, concedit aquest any per primer cop, va ser per a *Los Tarantos*, produïda per Focus, Antares en directe, Iberautor i B:SM. La distinció especial d'aquest any va ser per a Àngel Pavlovsky.

VOTACIÓ DEL PÚBLIC

La vetllada va ser presentada per Elisenda Roca i va comptar amb actual-

▶▶ Sergi Belbel.

cions de Dagoll Dagom, Daniel Anglès i la companyia de dansa Color. José María Pou, Sol Picó, Llum Barre, Gonzalo de Castro, Pedro Casablanca, Pozzi, Carles Flavià, Catí Solivellas, Begoña Barrera i la directora de la revista *TeatreBCN*, Carme Tierz, van entregar els premis.

Aquests premis, convocats per *TeatreBCN*, van néixer l'any 2001 amb l'objectiu de promocionar les arts escèniques de la ciutat de Barcelona. La selecció dels finalistes a les diferents candidatures es fa tenint en compte les entrades venudes, segons dades facilitades per l'Associació d'Empresaris de Teatre de Catalunya (AETCA). Les obres que han tingut més espectadors de pagament es converteixen automàticament en candidates als premis i són els espectadors, amb vots per telèfon i Internet, els que decideixen, a excepció del premi especial que atorga directament la revista, els guanyadors de cada categoria.

ARTS ESCÈNIQUES

Jan Lauwers narra la història del segle XX amb 'Isabella's room'

ELENA HEVIA
BARCELONA

El pare de l'inclassificable i multidisciplinari coreògraf belga Jan Lauwers (Anvers, 1957) era un important col·leccionista d'art ètnic i arqueològic. Al petit Jan no li deixaven ni acostar-se a les valuoses peces. Així que col·locar-ne ara una selecció sobre l'escenari després d'haver-les heretat té alguna cosa de venjança poètica. El curiós *atrezzo* forma part d'*Isabella's Room*, un muntatge de teatre dansa facturat per la seva companyia Needcompany que va causar sensació al Festival d'Avinyó del 2004 i que avui i demà es podrà veure al Teatre Lliure.

Lauwers es resisteix a dir-ne coreografia del seu espectacle, encara que contingui no poca dansa contemporània: «Els meus actors són molt dinàmics i l'obra, la més convencional i clàssica de les meves creacions, cavalca entre diferents disciplines».

La *Isabella* del títol és una dona de 94 anys, interpretada per la gran actriu Viviane de Muynck

EL MUNTATGE ESTÀ PROTAGONITZAT PER VIVIANE DE MUYNCK

-cap d'un repartiment integrat per nou actors- i gràcies a ella Lauwers ha volgut «explicar la vida del segle XX a través d'una dona gran i cega». La ceguesa és més que un símbol: «Tot passa dins el seu cap, mentre està envoltada d'objectes», explica. La tecnologia ajuda a mostrar l'enclaustrament de la protagonista. «*Isabella no és del tot cega, té una petita càmera que li transmet les imatges al cervell, cosa que potencia la seva força*», explica el creador, que se sent molt pròxim al cineasta danès Lars Von Trier. «Penso que estic fent el recorregut contrari al que ell va fer en la seva pel·lícula *Dogville*. Si ell partia del cine per arribar al teatre, jo parteixo del teatre per arribar a una expressió cinematogràfica».

A la suma dels diferents elements de l'obra, Lauwers hi afegeix un intangible: «Tot i les coses dures que s'hi expliquen, voldria mostrar la felicitat».

La Cubana

mamá
quiero ser
famoso

B Novedades

ENTRADAS A LA VENDA
A les taquilles del teatre

SERVICAJA
902 33 22 11
servicaja.com

el Periódico

el Periódico

CATALUNYA
RÀDIO

3

FPC